

รธน. มาตรา ๑๙๗ (๑) มาตรา ๑๙๘ และมาตรา ๒๖๖

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ โดยองค์กรตามรัฐธรรมนูญเป็นผู้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ แต่คำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้องเกิดขึ้นจริง เมื่อคำร้องในส่วนที่หนึ่งขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๑) เป็นบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ (๑) ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง ในการพิจารณาว่า คณะกรรมการสรรหาดังกล่าวกระทำการที่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญที่จะเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๘ หรือไม่ จึงเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความถ้อยคำหรือวินิจฉัยความหมายของถ้อยคำในมาตรา ๑๙๗ (๑) โดยที่ผู้ร้อง ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจตามมาตราดังกล่าวยังไม่ได้ใช้อำนาจของตนวินิจฉัยหรือตีความว่า “คณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ” เป็นบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ (๑) หรือไม่ ปัญหาในการใช้อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องจึงยังไม่เกิดขึ้นจริงและไม่อาจมีการโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง อันจะนำไปสู่การเสนอคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญโดยผู้ร้องได้ คำร้องในส่วนนี้จึงมีลักษณะเป็นการหารือ ไม่ใช่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ร้อง ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ ดังนั้น คำร้องในส่วนที่สอง ซึ่งเป็นคำร้องที่เกี่ยวเนื่องจากคำร้องในส่วนที่หนึ่ง ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาว่าการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจากผู้ทรงคุณวุฒิสาขานิติศาสตร์ของคณะกรรมการสรรหาตุลาการศาลรัฐธรรมนูญขัดต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ จึงไม่จำต้องวินิจฉัย

ย่อโดย นายกล้า สมุทวณิช
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายปฐมพงษ์ คำเขียว
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๕

นางสาวณิชภา ภูมินายก
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๒

นายมนตรี กนกวารี
ผู้ทรงคุณวุฒิด้านคดี รักษาการแทน
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ